

Arrest

nr. 99 891 van 27 maart 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de stad ANTWERPEN, vertegenwoordigd door de burgemeester.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 21 januari 2013 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de burgemeester van de stad Antwerpen van 12 september 2012 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 februari 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 maart 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat L. TOP verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 7 februari 2012 diende verzoeker een aanvraag in van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in zijn hoedanigheid van echtgenoot. Op 12 september 2012 nam de burgemeester van de Stad Antwerpen een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden, met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Dit is de bestreden beslissing:

“Heeft niet binnen de gestelde termijn aangetoond dat hij/zij zich in de voorwaarde bevindt om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden als familielid van een burger van de Unie: heeft de gevraagde documenten niet voorgelegd namelijk: geregistreerd huurcontract of eigendomsakte; bewijs van ziekteverzekering geldig in België voor Belg en familie...”

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. Verzoeker voert een eerste middel aan:

“schending art. 40 ter van de Vreemdelingenwet. Gelet op de gezinshereniging met mevrouw B. B, een Belgische onderdaan (zie stuk 3), is art. 40ter van de Vreemdelingenwet van toepassing.

“Art. 40 ter. (...). Met betrekking tot verzoeker wordt in de ten deze bestreden beslissing gesteld dat hij niet binnen de gestelde termijn aangetoond heeft dat hij zich in de voorwaarden bevindt om te genieten van het recht van meer dan drie maanden als familielid van een burger van de Unie: heeft de gevraagde documenten niet voorgelegd, namelijk: geregistreerd huurovereenkomst of eigendomsakte; bewijs ziekteverzekering geldig in België voor Belg en familie.” Verzoeker en zijn echtgenote beschikken wel degelijk over behoorlijke huisvesting die toelaat het familielid of de familieleden, die gevraagd heeft of hebben om zich bij hem te komen voegen, te herbergen, in casu verzoeker, en die voldoet aan de voorwaarden die gesteld worden aan een onroerend goed dat wordt verhuurd als hoofdverblijfplaats zoals bepaald in het artikel 2 van Boek III, Titel VIII, Hoofdstuk II, Afdeling 2 van het Burgerlijk Wetboek, hetgeen mag blijken uit de huurovereenkomst d.d. 01/02/2012, met betrekking tot het pand gelegen te 2018 Antwerpen, (...) 25. (zie stuk 4: geregistreeerde huurovereenkomst). Verzoeker en zijn echtgenote beschikken eveneens over een ziektekostenverzekering die de risico's in België voor hem en zijn familieleden dekt. (zie stuk 7 en 8: attesten aansluiting m.bt.. verzoeker en zijn echtgenote. zie tevens stuk 6: attest samenstelling gezin waaruit blijkt dat het gezin van verzoeker bestaat uit hemzelf en zijn echtgenote.)”

2.1.2. In een eerste middel beroept verzoeker zich op een schending van artikel 40ter van de vreemdelingenwet, doordat de gemachtigde van de stad Antwerpen ten onrechte zou hebben geoordeeld dat verzoeker niet binnen de gestelde termijn heeft aangetoond zich in de voorwaarden te bevinden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden als echtgenoot van een burger van de Unie.

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt afdoende om welke redenen de gemachtigde van de stad Antwerpen heeft geoordeeld dat het verblijf van meer dan drie maanden aan verzoeker diende te worden geweigerd.

Uit het administratief dossier blijkt dat bij verzoekers aanvraag van de verblijfskaart (bijlage 19ter) reeds uitdrukkelijk werd verzocht om binnen de drie maanden en uiterlijk op 6 mei 2012 een geregistreerd huurcontract of een eigendomsakte, een bewijs van ziekteverzekering geldig in België voor Belg en familie en een geldig paspoort voor te leggen.

Artikel 50, § 2 van het KB d.d. 8 oktober 1981 luidt als volgt:

“§ 2. Bij de aanvraag of ten laatste binnen de drie maanden na de aanvraag dient de burger van de Unie naargelang het geval de volgende documenten over te maken :

(...)

7° familielid bedoeld in artikel 40ter, van de wet:

- a) de officiële documenten of elk ander bewijs waarmee op geldige wijze de band van bloed- of aanverwantschap of van partnerschap, bedoeld in artikel 44, 2e lid, kan worden vastgesteld;*
- b) elk ander document waarmee op geldige wijze kan worden vastgesteld dat hij de andere voorwaarden, die zijn voorgeschreven bij artikel 40ter, van de wet, die op hem van toepassing zijn, vervult.”*

Artikel 52, § 3 van het vreemdelingenbesluit bepaalt:

“§ 3. Indien het familielid na afloop van drie maanden niet alle vereiste bewijsdocumenten heeft overgemaakt of indien uit de woonstcontrole niet blijkt dat het familielid op het grondgebied van de gemeente verblijft, weigert het gemeentebestuur de aanvraag door middel van een bijlage 20 dat desgevallend een bevel om het grondgebied te verlaten bevat. Het attest van immatriculatie wordt ingetrokken.”

Verzoeker betwist niet dat de gevraagde documenten niet binnen de gestelde termijn van drie maanden werden voorgelegd, zodat de gemachtigde van de stad Antwerpen niet op kennelijk onredelijke wijze heeft geoordeeld dat aan verzoeker het verblijf van meer dan drie maanden diende te worden geweigerd.

In zoverre verzoeker voor het eerst bij het verzoekschrift een geregistreerde huurovereenkomst voorlegt, alsook een bewijs van ziektekostenverzekering, stelt de Raad dat met deze documenten uiteraard geen rekening kon worden gehouden bij het nemen van de bestreden beslissing. De regelmatigheid van een bestuursbeslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen. De Raad kan dit stuk dan ook niet betrekken bij de beoordeling van de wettigheid van de bestreden beslissing.

Gelet op het feit dat niet wordt betwist dat geen stukken met betrekking tot verzoeker voorlagen, kon de verwerende partij, alleen al op grond van deze bevinding, concluderen dat de betrokkene niet binnen de gestelde termijn heeft aangetoond dat hij zich in de voorwaarden bevindt om te genieten van het recht op verblijf zoals gevraagd.

Het eerste middel is ongegrond.

2.2.1. Verzoeker voert een tweede middel aan:

“Schending van het evenredigheidsbeginsel. Dat de voor de belanghebbende nadelige gevolgen van een besluit niet onevenredig mogen zijn in verhouding tot de met het besluit te dienen doelen; Dat huidige beslissing niet in evenredigheid staat met de nadelen die voortspruiten uit het bestreden bevel; Dat het onevenredig zou zijn dat verzoeker die reeds 8 jaar in het Rijk vertoeft, die sedert 12/04/2011 gehuwd is met mevrouw B. B. (stuk 5), een Belgische onderdaan (stuk 3), met wie hij samen over behoorlijke huisvesting beschikt (stuk 4), en dewelke beiden een ziekteverzekering hebben zoals vereist bij art. 40ter van de Vreemdelingenwet, waarbij verzoeker dan nog eens over een maandelijks inkomen van 1.600,00 €/m beschikt als werkend vennoot bij L. BVBA (stuk 9), het grondgebied zou moeten verlaten.”

2.2.2. In een tweede middel beroept verzoeker zich op een schending van het evenredigheidsbeginsel, nu het bevel om het grondgebied te verlaten onevenredige gevolgen zou hebben voor verzoeker.

Uit de bespreking van het eerste middel blijkt dat de gemachtigde van de stad Antwerpen niet op kennelijk onredelijke wijze oordeelde dat aan verzoeker het verblijf van meer dan drie maanden diende te worden geweigerd, met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Artikel 7, eerste lid van de vreemdelingenwet waarop het bevel om het grondgebied te verlaten bij een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden is gesteund, luidt als volgt:

*“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven:
1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;
2° wanneer hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd.”*

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen onderzoekt enkel of de gemachtigde in redelijkheid is kunnen komen tot de door hem gedane vaststelling van feiten en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn welke met die vaststelling onverenigbaar zijn. In het kader van de marginale toetsing wordt de aangeklaagde onwettigheid slechts dan gesanctioneerd wanneer daarover geen redelijke twijfel kan bestaan, m.a.w. wanneer de beslissing kennelijk onredelijk is (zie o.m. RvS 17 januari 2007, nr. 166.820).

Het evenredigheidsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel laat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS 17 december 2003, nr. 126.520).

Verzoeker maakt niet aannemelijk dat de bestreden beslissing kennelijk onredelijk zou zijn genomen.

De bestreden beslissing houdt geen absoluut verbod in voor verzoeker om het Belgische grondgebied binnen te komen en er te verblijven. Verzoeker dient evenwel te voldoen aan de opgelegde

binnenkomst- en verblijfsvereisten. De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het privéleven van verzoeker niet in die mate dat er sprake kan zijn van een schending van het evenredigheidsbeginsel.

Het tweede middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig maart tweeduizend dertien door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. MILOJKOWIC